

DÉR ADRIENN

Hösteki és az eltűnt holdtövehén

SZULYOVSZKY SAROLTA RAJZAIVAL

Bookart

Csíkszereda, 2020

Szerkesztette Domokos Zsófia
Illusztrálta Szulyovszky Sarolta

Hálás köszönet Luca Morandini barátunknak önzetlen segítségéért

ISBN 978-606-8994-11-6

© Dér Adrienn, 2020
© Szulyovszky Sarolta, 2020
© Bookart, 2020

A hős

Messze innen, a Gondolat-hegyeken is túl, a csillámló vízzuhatag mellett terül el Erdőliverzum. Ez a csodás hely a meselényeknek otthont adó egyik legkisebb verzum, a verzumok pedig olyanok, mint nálunk az országok. Itt, Erdőliverzum lombos rejtekében kezdődik Teki, a hős teknős kalandos története.

Teki, a kis teknős az odvas zöldtölgy üregében éldegélt, és már akkor is a kalandokon járt az esze, amikor még egészen pici volt. Így történt, hogy egyszer felmászott a Hegymagas oromra, csak hogy amikor felérkezett, megbotlott egy szunyókáló kőszáli kavicsban, és legurult a mély szakadékba. Szerencsétlenségére nekiütközött egy ott heverő kőnek, és a páncélja megrepedt. Bánatában letelepedett a kék fűzfa tövébe, ahol elnyomta az álom. Egy kora hajnali napsugárórán arra ébredt, hogy harmatcsepp hullott rá. Teki úgy gondolta, a csepp minden bizonnyal varázsharmat lehetett, mivel hatására a páncélja kék színűvé vált, és bár a sérülés helye megmaradt, a harmat begyógyította a repedést, a páncél pedig ettől fogva sérthetetlen lett. A kis teknős ennek nagyon megörült, és ezentúl még bátrabban vágott neki az izgalmaknak.

Teki a kalandvágya miatt rendkívül magányos volt, ám idővel egy kis borzban barátjára lelt. Borzi, a kefefarkú borz a családjával éldegélt egy avarkupaclakban, és amíg a teknőst meg nem ismerte, ő is ugyanolyan egyedül érezte magát, ugyanis a többi, hozzá hasonló korú állat kiközösítette őt különös farka miatt. Így Teki és Borzi a legjobb barátokká váltak, és együtt cseperedtek fel.

Teki amolyan ezermester lett, a szomszédban lakó barkácsbarkálytól kitanulta a faragás minden csínját-bínját, és feltalált számtalan használható és hasznavehetetlen dolgot. Emellett viszont dédelgetett egy nagy álmot: egyszer hős válik belőle. Apróbb-cseprőbb hőstetteket most is vállalt, amikor néhanapján felkereste valaki, és megbízta, hogy ássa ki a föld alatt elbújó vakondkutyáját, keresse meg az ellopott dudvakenyerét, vagy – mint a mai napon – mentse meg a fán rekedt hapsicát.

Rigó nagy jelent meg nála azzal, hogy Rezső, a hangyamacskája – arafelé csak hapsicának hívták, mivel ez a fajta macska nyávogás helyett folyton tüsszögött – felmászott a fára, és nem tud lejönni. Nagy ugyan könnyedén lehozhatta volna Rezsőt, hiszen a hapsicával együtt a fán éltek, ő mégis Tekit hívta segítségül. A teknőst sokan kigúnyolták a vágya miatt,

alkalmatlannak tartották a hős szerepére, azonban még többen szerettek volna segíteni neki, hogy fontosnak érezze magát, és véghezvihessen egy-egy újabb hőstettet. Teki mindezt nagyon jól tudta, de nem érdekelte. Számára az volt a fontos, hogy segíthet – még ha ez nem is valóságos segítség volt. Lelkesen el is indult a mentőakcióra, magával vitte társát, Borzit is.

Az ablakos ribizlifa alá érve feltekintettek. A fa magasan nyúlt fel csaknem a legelső felhőig, és Rezső az egyik középső ágon fel-alá mászkált, közben egyfolytában prüszkölt, amihez még csak megszagolnia sem kellett semmit. Teki picit megemelte a páncélját, majd hagyta, hogy az rugózva visszacsuszszanjon eredeti helyére. Mély elszántság-lélegzetet vett, és megindult felfelé. Ágról-ágra kapaszkodott, míg végül elérte a hancsát, felkapta, és mászni kezdett vele lefelé. Már csak egy méter volt hátra, de a hancsa egyfolytában tüsszögött és mocorgott, míg végül kiesett Teki kezéből. Hősnünknek még éppen sikerült megmarkolnia a bajszánál, ám ahogy húzta felfelé, a bajusz kiszakadt a helyéről. Rezső zuhanni kezdett, egyenesen a lent tébláboló Borzi karjaiba. Borzi nagy vigyorral nyújtotta át az állatot a gazdájának. Rigó nagy megsemmisüléssel az immár féloldalt bajusztalan hangyamacskát, majd hálálkodva köszönetet mondott az éppen leérkező Tekinek.

– Ugyan, szóra sem érdemes – szerénykedett a teknős, és leporolta a páncélját.

– De, de! Nélküled nem tudtam volna lehozni – erősködött Rigó nagy, és átnyújtott egy csigát. – Fogadd el köszönetem jeléül! Finom falat.

Ekkor a mögöttük lévő bokorból kuncogás és vad rőfögés hallatszott. Teki összehúzta a szemöldökét, de a nagyira már mosolyogva tekintett.

– Köszönöm!

– Váljék egészségedre! – mondta még Rigó nagy, majd Rezsővel a csőrében felreppent az ablakos tuján rakott fészkebe.

Teki és Borzi is elindultak hazafelé. Amikor akkora távolságra értek, hogy Rigó nagy már nem látta őket, Teki letette a csigát egy óriás mentalevélre. A csiga végre fellélegzett. Nem úgy Teki, aki észrevette a feljüket közeledő kancsal vadmalacot és annak két társát.

– Láttuk, már megint elbaltáztad a „hőstettet” – szólt oda gúnyosan a vadmalac, mire mindhárman kuncogtak.

Teki figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, ám a malac megállt előtte, és nem engedte továbbmenni.

– Miért akarsz hős lenni? – kezdte szokásos mondókáját.

– Itt állok, nem ott – integetett a teknős oldalról a malacnak, ugyanis az a kancsalsága miatt éppen az ellenkező irányba nézett.

A vadmalac végre felé fordult.